

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **Městská část Praha 17**
se sídlem Praha 6 – Řepy, Žalanského 291/12b
zastoupena advokátkou Mgr. Michaelou Miklášovou
se sídlem Beroun, Wagnerovo nám. 1541

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

za účasti: **CPI Beet, a.s., IČO: 06664270**
se sídlem Praha 1, Vladislavova 1390/17
zastoupena advokátem JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D.
se sídlem Praha 1, Purkyňova 2121/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2023, č. j. MHMP 1405710/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 17 ze dne 28. 6. 2021, č. j. ÚMČP17 010760/2021/VYS/Př. Uvedeným rozhodnutím byl k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) umístěn soubor staveb pro záměr nazvaný „Bytové domy Řepy – rekonstrukce stávajícího hotelu a ubytovny na bytové domy, Mrkvičkova 1091/2, Praha 17“, na pozemcích parc. č. 1487/1, 1487/2, 1487/3, 1487/4, 1487/5, 1487/6, 1487/7, 1490, 1502/81, 1502/82, 1502/83, 1502/169, 1532/1 v k. ú. Řepy, a to za podmínek uvedených v tomto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně tvrdila, že žalovaný nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu s platnou právní úpravou, kdy zejména nerespektoval požadavek na cíle a úkoly územního plánování stanovené zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a rovněž pochybil, když při svém rozhodování zcela ignoroval cíle a záměry stanovené Strategickým plánem rozvoje Městské části Praha 17, což činí napadené rozhodnutí nezákonným, vadným, a tudíž i nepřezkoumatelným. K tomu žalobkyně poukázala na § 18 a § 19 stavebního zákona. Následně žalobkyně zrekapitulovala své námitky uplatněné v řízení a reakce správních orgánů na ně. Dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí žalovaný odkazuje na závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „MMR“), které posoudilo soulad záměru s Politikou územního rozvoje ČR (dále jen „PÚR ČR“), Zásadami územního rozvoje hlavního města Prahy (dále jen „ZÚR HMP“) a s Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy (dále jen „ÚPSÚ HMP“) a dospělo k závěru, že záměr je navržen v souladu s nástroji, cíli a úkoly územního plánování, neodporuje regulativu dotvoření stávající urbanistické struktury a ani se nejedná o rozsáhlou stavební činnost v rámci daného území, proto je jeho umístění do stabilizovaného území přípustné a rovněž je možné výškové řešení záměru, neboť se záměr nevymyká výškovým parametrům stávající stavby. V rámci vypořádání odvolacích námitek uplatněných ze strany žalobkyně MMR uvedlo, že v řízení bylo prokázáno, že záměr je navržen v souladu s nástroji územního plánování, proto nemůže být v rozporu s nimi aplikovanými cíli a úkoly, a pokud by existovala reálná potřeba dané území s ohledem na cíle a úkoly územního plánování podrobněji regulovat, mohl být pořízen regulační plán. MMR rovněž poukazuje na skutečnost, že pro dané území nebyla zpracována ani územní studie. Žalobkyně se s uvedenou argumentací neztotožnila. Měla za to, že navrhovaný záměr je v přímém rozporu s cíli a úkoly územního plánování stanovenými v § 18 a § 19 stavebního zákona. Žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěrem MMR, respektive žalovaného, který tento závěr do napadeného rozhodnutí převzal. Tvrdila, že uvedený závěr nemá dostatečnou oporu v předložených podkladech a postrádá podrobnější odůvodnění, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

3. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s její námitkou vztahující se k nevyhovujícímu řešení dopravy a parkovacích míst v dané lokalitě. Uvedla, že návrh záměru předpokládá vybudování velkého počtu převážně malých bytů, kdy lze předvídat zvýšené nároky na řešení dopravy v klidu, kdy je navíc dotčená lokalita již nyní značně zatížena nedostatkem parkovacích míst a počet nových parkovacích stání, která by měla být dle navrženého záměru vybudována, je dle nařízení č. 10/2016 Sb., kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy, dále jen „PSP“), zcela nedostatečný. Konstatovala, že již v současné době je v dané lokalitě největší deficit parkovacích míst z celého jejího území, a to i přestože v roce 2019 vybudovala novou parkovací plochu obsahující 104 parkovacích stání. I přes vybudování uvedeného parkoviště je v dané lokalitě stále velmi výrazný nedostatek parkovacích stání, kdy má tato situace za následek často nelegální parkování vozidel, které následně znemožňuje řádný průjezd složkám IZS, svoz komunálního odpadu, průjezd větších vozidel apod. V případě, kdy by došlo k realizaci navrženého záměru a s tím spojenému nárůstu velkého počtu vozidel v dané lokalitě, stává se situace spojená s dopravou v klidu prakticky neúnosnou a neřešitelnou. Žalobkyně měla za to, že se žalovaný s uvedenou námitkou nijak nevypořádal, neboť k této námitce v rámci napadeného rozhodnutí uvedl pouze, že pokud je v daném území fatální nedostatek parkovacích míst, je na místě například vytipovat vhodné pozemky a vymezit na nich veřejně prospěšnou stavbu pro parkování vozidel. Dle seznamu veřejně prospěšných staveb v ÚPSÚ HMP je na území hl. m. Prahy vymezena celá řada veřejně prospěšných staveb pro parkování vozidel, přičemž v okolí záměru či na pozemcích záměru tato veřejně prospěšná stavba vymezena není, což nelze záměru klást k tíži. Žalobkyně uvedenou argumentaci žalovaného považovala za nepřiléhavou, neboť se fakticky nejedná o argumenty, kterými by se vypořádal s námitkou žalobkyně, ale jedná se z hlediska obsahu o jakési doporučení k dalšímu možnému postupu žalobkyně s tím, že žalovaný fakticky klade nedostatek parkovacích míst v případě realizace navrženého záměru k tíži žalobkyni a nikoliv stavebníkovi, který je však v rámci realizace navrženého záměru za odpovídající dostatek parkovacích míst odpovědný především. Žalobkyně měla za to, že povinnost zajistit další parkovací místa v souvislosti s realizací navrženého záměru na ni nelze takto přenášet a neúměrně tak zatěžovat její rozpočet, když tato povinnost tíží především stavebníka, který měl v rámci návrhu předmětného záměru navrhnout přijatelné řešení.
4. Za nesprávnou považovala žalobkyně i argumentaci ke své námitce poukazující na nedostatečné kapacity škol. I v tomto případě žalovaný cituje stanovisko MMR a uvádí, že i tuto problematiku je nutno řešit koncepčně např. vymezením ploch veřejného vybavení či veřejně prospěšné stavby školského zařízení v ÚPSÚ HMP. Žalovaný dále uvedl, že na pozemcích záměru není vymezena pevnou či plovoucí značkou plocha veřejného vybavení, ani zde není vymezena veřejně prospěšná stavba školského zařízení, proto nelze po stavebníkovi zákonně požadovat, aby na svých pozemcích v rámci záměru navrhoval i stavbu školského zařízení či na svých pozemcích saturoval nedostatečnou kapacitu stávajících zařízení. Žalobkyně měla i v tomto případě za to, že se žalovaný s její námitkou nedostatečně vypořádal, kdy je opětovně v rámci napadeného rozhodnutí citováno doporučení uvedené ve vztahu k této problematice ve stanovisku MMR, avšak faktické vypořádání s námitkou žalobkyně zde není uvedeno.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, neboť žalobkyně opakuje odvolací argumentaci, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Námitku nesouladu s cíli a úkoly územního plánování žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal na základě závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování (MMR) ze dne 21. 6. 2023, č. j. MMR – 45970/2023-81, kterým byl v odvolacím řízení vázán. MMR mj. uvedlo, že obecné cíle a úkoly územního plánování dle § 18 a § 19 stavebního zákona jsou upřesněny a rozvíjeny v PÚR ČR, ZÚR HMP a ÚPSÚ HMP, přičemž bylo prokázáno, že je záměr navržen v souladu s těmito nástroji územního plánování, proto nemůže být ani v rozporu s v nimi aplikovanými cíli a úkoly územního plánování. Ve zbytku žalovaný pouze opakoval část odůvodnění.
7. Žalobkyně obecně uvádí, že se s argumentací MMR neztotožňuje, a že názor MMR nemá oporu v předložených podkladech a postrádá bližší odůvodnění s vlivem na přezkoumatelnost. Žalobkyně však selektivně pomíjí tu část odůvodnění, ve které MMR (potažmo žalovaný) k námitce citovalo relevantní závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83, podle kterého „rovněž Nejvyšší správní soud zastává názor, že pokud byla vydána územně plánovací dokumentace, musí stavební úřad vycházet primárně z ní, a nemusí již specificky odůvodňovat souladnost záměru s cíli a úkoly územního plánování, neboť ty plynou přímo z územně plánovací dokumentace.“. Žalobkyně nijak nekonkretizoval „předložené podklady“, které by tento závěr měly vyvracet. Rovněž není zřejmé, jaká míra podrobnosti odůvodnění by žalobkyni uspokojila. K tomu žalovaný odkázal na § 31 odst. 1, § 36 odst. 3 a § 43 odst. 3 stavebního zákona a doplnil, že jedním ze základních hledisek přezkumu návrhu územního plánu je právě jeho soulad s cíli a úkoly územního plánování (§ 53 odst. 4 stavebního zákona).
8. K námitce žalobkyně týkající se dopravy v klidu žalovaný uvedl, že spekulace žalobkyně ohledně počtu vlastněných automobilů či její obavy ze zhoršení stávající situace s parkováním vozidel nemohou správní orgány v územním řízení zohledňovat; posuzují záměr dle hledisek § 90 stavebního zákona, mj. s obecnými požadavky na využívání území dle nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy. Za situace, kdy navržené řešení dopravy v klidu vyvolané záměrem vyhovuje požadavkům PSP dle § 32 Kapacity parkování a § 33 Forma a charakter parkování, stavební úřad není oprávněn požadovat další navýšení počtu parkovacích kapacit. V dokumentaci je ve výsledku navrženo o 20 stání více, než je minimální požadavek PSP.
9. K námitce nedostatečné kapacity mateřských škol žalovaný sdělil, že hlediska přezkumu záměru v územním řízení jsou dána v § 90 stavebního zákona. Podle § 90 písm. b) stavebního zákona je posuzován soulad záměru s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu. Soulad záměru s požadavky na stavby občanského vybavení není hlediskem posuzování. Rovněž § 88 zohledňuje požadavky na nové (záměrem vyvolané) stavby veřejné dopravní a technické infrastruktury. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2023, č. j. 10 A 75/2022-351.
10. Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření k podané žalobě ztotožnila s vyjádřením žalovaného. Nadto doplnila, že napadené rozhodnutí považuje za dostatečně jasné, určité a srozumitelné, kdy i zjištěný skutkový stav má oporu ve spise.
11. V replice ze dne 6. 2. 2024 žalobkyně zopakovala svá tvrzení o nedostatečném posouzení svých námitek.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Při ústním jednání konaném dne 8. 4. 2024 účastníci řízení a osoba zúčastněná na řízení setrvali na svých stanoviscích a odkázali na svá předchozí podání ve věci.
14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 90 odst. 1 stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky
 - a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
 - b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem,
 - c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
 - Podle § 96b odst. 1 věta první stavebního zákona jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 odst. 2 a 3 nebo podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování.
 - Podle § 149 odst. 1 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
15. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
16. Soud úvodem konstatuje, že žalobkyně v podané žalobě toliko opakuje námitky uplatněné v řízení před žalovaným, a to bez konkrétní reakce na argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí. Námitky žalobkyně se omezují na prostý nesouhlas, aniž by bylo žalobkyní věcně sděleno, z jakého důvodu tomu tak je. Za uvedené situace není dán prostor soudu, aby mohl působit jako arbitr mezi dvěma konkurujícími argumenty. Role soudu proto spočívá v tom, aby přezkoumal, zda úvahy žalovaného jsou racionální a logicky soudržné. V tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud neshledal žádný deficit, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud proto u jednotlivých námitek vycházel z podstaty vypořádání námitek ze strany žalovaného s tím, že v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí.
17. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že navrhovaný záměr je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování podle § 18 a § 19 stavebního zákona. K uvedené námitce soud předně sděluje, že žalobkyně obsáhle zrekapitulovala svůj postup v průběhu územního řízení, avšak následně se omezila toliko na obecné konstatování o rozporu napadeného rozhodnutí s cíli a úkoly územního plánování, na prostý nesouhlas se stanoviskem MMR a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

na paušální tvrzení, že závěr nemá dostatečnou oporu v předložených podkladech a postrádá podrobnější odůvodnění. Žalobkyně v podané žalobě nevznesla žádné konkrétní výtky vůči napadenému rozhodnutí, respektive stanovisku MMR. Soud tedy postrádá věcný podklad pro přezkum napadené rozhodnutí po obsahové stránce. Formulace žalobních bodů je výlučně věcí žalobkyně. Soud není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Za uvedeného stavu věci soudu nezbylo než napadené rozhodnutí přezkoumat obecně tak, jak byla námitka žalobkyně vznesena.

18. Soud tedy konstatuje, že nezbytným podkladem pro vydání územního (prvostupňového) rozhodnutí je v souladu s § 96b odst. 1 a 3 stavebního zákona závazné stanovisko orgánu územního plánování. Toto stanovisko bylo ze strany stavebníka opatřeno a předloženo správním orgánům (viz stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozvoje ze dne 1. 12. 2022, č. j. MHMP 2152034/2022). Protože žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém s uvedeným závazným stanoviskem nesouhlasila, bylo ze strany žalovaného opatřeno podle § 149 odst. 5 správního řádu závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování, tj. závazné stanovisko MMR ze dne 21. 6. 2023, č. j. MMR-45970/2023-81. Toto stanovisko bylo ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu pro žalovaného závazné. Žalovaný nedisponuje pravomocí dle § 96b stavebního zákona posoudit daný stavební záměr z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, a tedy není oprávněn se od stanoviska MMR jakkoliv odchýlit nebo nahradit či doplnit úvahy MMR svými vlastními závěry. Jinými slovy žalovaný nepochybil, jestliže převzal závazné stanovisko MMR do odůvodnění napadeného rozhodnutí.
19. Stanovisko MMR soud v rámci žaloby proti napadenému rozhodnutí přezkoumává na základě § 75 odst. 2 s. ř. s. Soud zjistil, že předmětné stanovisko obsahuje popis předmětného stavebního záměru a dále se zabývá posouzením tohoto záměru z hlediska souladu s PÚR ČR, se ZÚR HMP, s ÚPSÚ HMP a s cíli a úkoly územního plánování, a to se závěrem, že stavební záměr není v rozporu s PÚR ČR a ZÚR HMP a je přípustný z hlediska ÚPSÚ HMP a souladu s cíli a úkoly územního plánování. Následně se stanovisko MMR věnuje vypořádání námitek žalobkyně. Žalobkyni tak bylo zcela jednoznačně ve stanovisku MMR a následně v napadeném rozhodnutí sděleno, na základě jakých skutečností a jakou úvahou dospělo MMR k závěru o souladu předmětného záměru s cíli a úkoly územního plánování a proč její námitky nebyly shledány důvodnými. Při svých úvahách pak MMR neopomnělo zohlednit i judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které pokud byla vydána územně plánovací dokumentace, musí být vycházeno primárně z ní, a nemusí již být specificky odůvodňován soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování, neboť ty plynou z územně plánovací dokumentace (viz rozsudek ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83). Dle soudu stanovisko MMR splňuje všechny náležitosti stanovené § 149 odst. 2 správního řádu. Úvahy MMR jsou logické, plně přezkoumatelné a mají oporu v příslušných podkladech, zejména ÚPSÚ HMP. Soud tak neshledal žádný důvod, na základě kterého by dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti stanoviska MMR. Pouhý nesouhlas žalobkyně se stanoviskem MMR, aniž by bylo z její strany konkrétně tvrzeno, co MMR ve své úvaze opomnělo zohlednit, nebo v jakých podkladech nemá úvaha MMR oporu, k závěru o nepřezkoumatelnosti tohoto stanoviska nepostačuje. Pro úplnost soud doplňuje, že strategický plán je toliko koncepčním dokumentem, který je podkladem pro tvorbu územního plánu. Odkaz na tento dokument není při existenci platného ÚPSÚ HMP relevantní. S ohledem na uvedené soud neshledal námitku žalobkyně důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

20. Nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s její námitkou vztahující se k nevyhovujícímu řešení dopravy a parkovacích míst v dané lokalitě. K uvedené námitce soud odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém bylo žalobkyni sděleno, že předložený stavební záměr, pokud jde o počet parkovacích stání, odpovídá PSP, konkrétně § 32 a § 33, respektive že uvedený záměr požadavek PSP převyšuje o 20 parkovacích stání. Žalovaný pak není oprávněn po stavebníkovi požadovat navýšení počtu parkovacích stání nad požadavek PSP. S uvedeným vypořádáním námitky žalobkyně ze strany žalovaného se soud ztotožňuje. Předmětem řízení před správními orgány byla v projednávaném případě žádost stavebníka o vydání územního rozhodnutí. Tato žádost je správními orgány posuzována z hledisek uvedených v § 90 stavebního zákona. Vyhovuje-li žádost těmto hlediskům, nelze žádost zamítnout, nebo po stavebníkovi požadovat, aby navýšil počet parkovacích stání nad rámec PSP. Žalobkyní tvrzený nedostatek parkovacích stání v dané lokalitě nelze v rámci řízení o umístění stavby klást k tíži stavebníka. Pokud má žalobkyně za to, že je v dané lokalitě výrazný nedostatek parkovacích stání, je výlučně na ní, aby na tuto skutečnost odpovídajícím způsobem zareagovala.
21. Rovněž nedůvodnou soud shledal námitku nedostatečné kapacity škol. Soud i v tomto případě opakuje, že v územním řízení stavební úřad posuzuje výlučně soulad stavebníkem předloženého stavebního závěru s požadavky uvedeným v § 90 stavebního zákona. Zajištění dostatečné kapacity škol mezi požadavky stanovené § 90 stavebního zákona nespadá. Námitka žalobkyně tak jde nad rámec předmětného územního řízení. Ostatně stavební úřad ani nedisponuje pravomocí k posouzení dostatečné kapacity škol a stavební zákon ani po stavebníkovi nepožaduje, aby předložil jakékoliv stanovisko orgánu státní správy školství.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.
24. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. dubna 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.